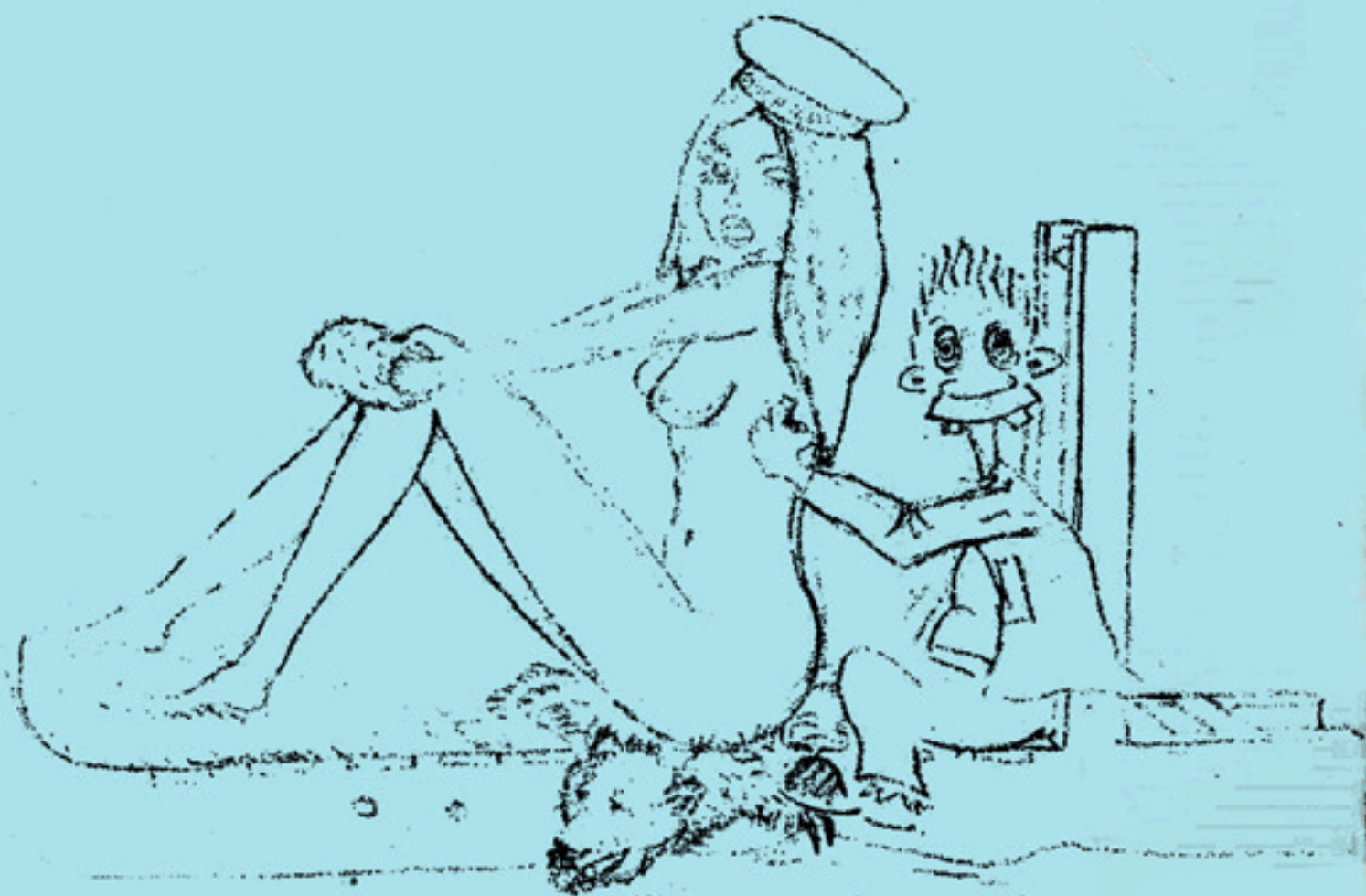

MARTS 1975

GOLDENs

BLÅ BOG

Torben Andersen: Den friske fyr som vi har ovre i kabyssen som skyller, han har så meget at lave, det siger han i det mindste; men det skal også nok passe, for den nye hane vil hellere klippe kort. Men det er Torben som vi skal skrive om, så vi må nok hellere starte med hans spillelyst, han er ikke bleg for at tage et spild $\frac{1}{2}$ 12; men hvem er det når man vinder næsten hver gang. Han er tillige et stort bufdyr, for har man ikke en bog at læse i, ja så kan man lige så godt tage sig et par timer på ejet. Torben fandt en dag ud af, at det kunne være skægt at lære at stå på ski; men det gik ikke som ventet, og nu kan det næsten være lige meget, for der er jo næsten ingen sne tilbage, men det er ikke Torbens skyld.

Vagn Nielsen: Bager og spejderdreng. Vagn fandt hurtigt sit forbillede i Colden Ole Rask, hvem han efterlignede i alle ender og kanter, men grænsen blev trods alt nået da han skullete til Godthåb på f....tur, da måtte fodboldskægget alligevel falde. Han er også kendt som en ganske habil spiller, hvad angår lommebillard, men trods alle disse laster er han elsket og respekteret af alle på fribryderbanjen, for man kan jo godt lide hans bred og hans mange historier om Afrikas skønheder.

Jens E. Jensen: Den lille bager. Jens er måske bedre kendt som Laurits højre hånd, som han lystre ved det mindstevink. Jens har prøvet lidt af hver, hvad angår arbejdssteder under kabyssen, det være sig bager, koldkok, chauffør og proviantgast endda på samme dag, noget som måske havde givet en belønningstur på kysten; men som Laurits siger; "Hvorfor skulle han det, han kan jo ingen ting se for alt det hår som hænger ned i øjnene". Det oplyses forevrigt, at Jens har modtaget hemmelige breve fra en vis Lone fra Hjerring; men alligevel tog han med Knud ned og veltede Julianehåb.

Ove Larsen: Ham hører vi ikke så meget til, fordi han elsker at sidde på sit lukaf og stirre ud i den blå luft, hvorfor tør jeg ikke at sige noget om; men det er måske lille Danmark, som hiver ham i sit nok så nydelige skæg. Nå men til hverdag arbejder Ove ovre i off. messen, hvor han får mange timer til at gå med at sidde og raffe yatzy, sammen med den messe-gast som nu kommer og ser til ham. Han må skam være god til at servere, siden han en aften sammen med Knud bliver tilbudt at komme til Ivigtut og servere til en proper lille fest.

John S. Hansen: Tato John er en af de sidst ankomne til Grønnedal som fastboende! men det kan han kun takke sig selv for, da han ved, at når man har vagt på AGPA, har man vagt på AGPA og ikke nede i bunden på Malle-Mukken, som han sikkert har forstået. John har gode venner i Brygger nede på havnen og Bjarne off.-messe. Han har selv et godt "arbejde" nede på havnen! men han mener ikke, at det har meget med havnearbejde at gøre, når han og Brygger bliver kørt ud på Ivig-tutvejen for at hugge is, så han er noget mopsset at komme i nærheden af. Især da han slår et propert knæ, så man ligger vandret i luften for så til sidst at lukke øjnene og lægge sig ned på gulvet for at sove tiden ud.

Henry Gregersen: Den lille fighter, både hvad angår badminton og "boksning". Han er frigængernes bud på Grønnedalsmesterskabet i badminton. Når Henry ikke har andet at lave, er han mesterkok i kostforplejningen, et job han bestrider med megen omhu og dygtighed, i hvert tilfælde efter L. Rasmussen's regnestok, for han blev tildelt en eftertragtet belønningstur til Godthåb. Henry gjorde straks efter sin ankomst her til udstedet krav på frigængermesterskabet i s....kamp, og i sin første titelkamp mødte han Noble Keld, som han slog i 16 omgang. Senere mistede han titlen til Tato John, som sendte ham til drømmeland med et velrettet spark til hagen. I sin sidste tid i Dalen gjorde Henry sig bemærket ved at vinde mesterskabet i samling af hjemsendelseskasser.

Knud Bech: Måske bedre kendt som frigængernes svar på Tom Bogs, hvad det så end måtte hentyde til. Knud startede i officersmessen som en dygtig messe-gast, hvilket gav ham ekstra arbejde i miles omkreds. Jo han havde en fin karriere, og efter at OK Mørk havde lagt "et par gode ord" ind for ham hos chefen, blev han også forfremmet til stationsbisse, et arbejde som han længe havde stilet efter, om det er på grund af arbejdstempoet, eller det er visse officerers mangel på humoristisk sans, skal være usagt. Knud besluttede efter afslag fra en dejlig Lone, at besøge Julianehåbs skønheder, hvor han efter sigende slog flere rekorder.

Troels L. Hansen: MAO, et af de berømteste navne i flådestationens historie, et navn som ikke passer særlig godt, for Troels er vel nok "den største" sløve padde, som findes på Grønnedal. Han præsterer flere gange at sidde på en stol og skrølle kartofler, men selvfølgelig, man må jo slappe af, når man har tid, og det har han som regel. Men Mao er heller ikke uden evner. Han har på ca. 5 måneder slidt 2 par gode sko helt op, så kom ikke og sig, at han ikke "går" meget. Som alle ved, kan Mao også godt lide en lille eller måske en stor en til halsen, det ser vi jo hver dag ovre i NANOK. I messen er det skam ikke meget bedre, der skal også omsættes nogle penge, så vi må nok hellere raffe engang, det er den bedste måde at vinde el på, mener Mao, og vi andre er ikke i tvivl, for hvem har set Troels nedru een uge i alt, i den tid vi har haft på Grønnedal.

Bjarne B. Ravn: Den lille jøger som fandt sig en god ven og forbillede i den livlige Adam Møllermadsen, også fra frigængerne. De to har gået mange ture i de smukke mutter med hver sin gæb over skulderen på jagt efter de forjagede ryper. Bjarne tilbringer sin arbejdsdag på varehus M, hvor han efter Arnes afrejse har fået en kagle, som han kan tage med over på lukaf-et til lidt humle, alt imens de snakker et forførdeligt sprog, som kun dem oppe fra et sted i nærheden af Thy, kan forstå. Måske kan dette sprog læres, hvis man tilbringer lige så megen tid på lukaf 23, som Bjarne har gjort, både sammen med de nye som gamle kammerater. Man kan sidde i timer og male på sin oldepose, men lad os håbe for hans egen skyld, at han bliver færdig, inden vi skal hjem.

Niels Erik Kjeldsen: Opvaskeren fra frikardellesnedkeriet, også kendt som den lille mand der går og trisser frem og tilbage i kabyssen, selv om Lauritz står og skælder ved siden af. Kan efter sigende godt få travlt, når tide nærmer sig fyraften. En dag gik det så stærkt med at vaske gryder og skrubbe gulv, at han brændte sin ene hånd, så han måtte over på infernen, for at få den bunden ind, og til sidst vakte det ingen opsigt, når han hver anden dag kom for at få skiftet bind. Niels Erik er også af den type, som ikke siger nej tak til en øl ovre i klubben, han siger blot, hvem kan det.

Peter Klitgård: Peter Plys og Sing Sing gjorde sig i starten på sin Grønnedals karriere bemærket som stationens smukkeste skriver; men det faldt lige så stille til jorden, da han efter Cronvalls ordre lod håret falde. Efter lidt vaklen mellem en stilling som varehusgast og stations-skriver resulterede det i, at han blev den helt store stationsformukser, men bedst kendt under navnet, en stor fedterøv. Han var særlig stolt, den dag Cronvall sagde; " Peter kunne du ikke tænke dig at komme en tur på kysten med AGPA, " og det kom han så.

Han var også en ivrig fyr til at tage i klubben og få sig noget humle, men senere blev det til at han tog på hyttetur, hvor man har en hel kasse humle med. Han elsker også at gå på jagt, så han meldte sig til redningspatrulje.

Finn P. Johansen: Måske bedre kendt under navnet " den evige super kagle ", var en dag nød til at flytte fra lukaf 28 på grund af lidt for " våde " bufkammerater; men det er der måske ikke noget at sige til, for Finn er selv af den stille type, som ikke siger mere end højst nødvendigt. Hans arbejde består hovedsagligt af at hente mad til alle de sergenter, som også skal have noget at spise. Hytteture har han også været på; men det har nok været uden humle, fordi man kun en gang i mellem har set en kagle ovre i klubben, men så fik han også sparet de penge til en tur til Godthåb, som han har stilet efter i et par måneder.

Steen Krigslund: Ham kan vi ikke rigtigt skrive noget om, for han har fået en meget fortunlet tilværelse har på Grønland. Steen startede som messegast; men blev hurtigt forfremmet til stationsbisse, en plads som han bestred i knap 2 måneder, hvorefter han stak til søs med Malle - Mukken, hvilket åbenbart er gået vældig godt, for han er ikke vædt tilbage siden, men det er måske på grund af en " lille skelejet mutte " oppe i Godthåb. Men vi håber at se Steen inden hjemrejsen, for han er en hyggelig fyr at have med over i klubben en gang i mellem.

Benny Kristensen: Benny har et meget ansvarfuldt job her på stationen. Han slider en dag om ugen, for at vi alle kan oppebære en vis hygiejne med hensyn til tøjet. Benny har været en værdig afleser til Blæst, Sydost, og hvad de nu ellers hedder de kære vaskerigaster, men det kunne måske ikke blive dårligere? Vaskeriolden har gjort mange forsøg på ølrekorden i klubben; men er altid blevet søvnig, inden målet er nået. Han har væddet med Bjarne om hvem der fik det længste skæg på Grønnedal, men det er ikke lykkedes dem at komme til en afgørelse endnu.

Bjarne Quottrup: Eneste off. messegast der har holdt ud i alle 6 måneder (godt klaret), måske er det fordi, han er en af stationens " få grækere ". Han har tjent til dagens elforbrug ved at banke Borgnæs i " Meyer ". Ud over " ugens rapport " har han også modtaget post fra en vis postassistent Pia , derfor turde han heller ikke besøge kystens labre larver. Han har også gjort mange forsøg på at få skæg, men dunene ryger sikkert når han kommer til Allered. Bjarne har også i sin karriere på Grønnedal, været med til at sætte sine penge i klubben, hvor det ikke har gået så godt hver gang. Så han har måtte fortsætte ovre på banjen, for så til sidst at lægge sig til at sove, før festen overhovedet er tilendebragt.

Peter Grandetoft også blandt venner kaldet Gurli, er kendt for sin tørre sjællandske humor. Han har i sin tid i Grønmedal vist stor interesse for de våde varer, ja minsandten, selv når han står på hovedet kan han få en al ned (op). Han er vellidt på banjen og er altid, når vi andre sover, villig til at "starte en fest op".

Det skal dog nævnes at selv den store stygge Peter nu ikke er så styg som han gerne selv vil give udtryk for. Det skete hin aften, da han og Anders samt 2 kagler skulle på hyttetur. På grund af dårligt vejr måtte de dog retirere til deres eget luk-af, hvor de dog efter sigende også fik en særdeles fed fest startet op.

For at gøre en lang historie kort, skal det nævnes at der fra sædvanligvis ikke velunderrettede kilder led: Peter blev drukket under bordet af en kagler". Det passer naturligvis ikke, da der jo ikke forefindes sprut på banjerne. Endvidere kan det fortælles, at Peter altid har passet sit daglige "arbejde" og det rygtes at han er vældig god til at bruge både svaber og skureborste.

Leif Christensen kun kendt under navnet "RENO" er en højtråbende australneger fra Københavns hårde kvarter. Han er hård som blød nougat, ikke til at skyde igennem når han spænder selerne ud og råber "sexy sexy".

Han er til daglig dedskerer i sin frygtede traktor. Mange har fortalt ham, at sådan kan man ikke køre en traktor, hvorpå han altid svarer: "Det er sgu' da beviseligt".

Leif har et godt sovehjerte, han skal altid have nogen til at vække sig om "morgenen". Selve AC STA er endda med i udpurringstønnen - siger han.

Skent dumpens enehersker er en travl mand, smiler han altid over hele femøren når man byder ham på kaffe. Blandt de mest afholdte steder kan nævnes, IT-kontoret og halv tolv.

Selv om Reno, (chefen for hele lortet) er en af Grønmedals hårdeste halse, kan det dog nævnes, at han er meget vellidt på banjen. Han er aldrig bange for at give andre en hjælpende hånd. I sin fritid kan han lide at fotografere og selv frekvalde sine film. Bestillinger på billeder modtages også.

Ivan S. Sørensen, kantineformakseren måske bedre kendt som den lille overskårne Århusianer. Ivan har et enormt talent for salg af varer i kantinen. Han prakker folk alt muligt mærkeligt på. Ivan vil af mange blive husket for sine evner til at underholde et helt selskab når der festes. Ivan har endvidere meget let ved at glemme alting. Ja det hændte enddog at han købte en bog med titlen: "Lær at huske" - men ak, samme dag han havde købt bogen havde han lagt den fra sig og der hvor han lagde den, ligger den sikkert stadig, thi han kunne minsandten ikke huske hvor han lagde bogen.

Århusianeren var også en flittig elsker når der i Radio Grønnedal var ønskekoncert, men folk blev efterhånden lidt trætte af hans hilsner, for de blev altid fulgt op af pladeønsket "Seasons in the sun".

Ivan kan godt lide plastic - om det er fordi det smager godt vides ikke - men han kan ikke kikke på et bager eller en gaffel uden at få trang til en smagsprøve.

John Karlson, Posten som alle kender, kan ikke forstå at nogle har flere damer til disposition. Han har nok i sin Pia. Posten er ligeledes en forkæmper for oldesystemet hvilket af og til bevirker, at han bliver lige så våd som modstanderne - men hvad gør det når det til sidst alligevel er de rigtige der kommer på kummen eller får med den lille grønne.

Når man ser en støvsky hænge i luften på vejen til Ivigtut, er ingen i tvivl om at posten er på vej. Hans erfaringer i formel 5 kørsel (eller måske nærmere mangel på) har et par gange medført at 5eren skulle trækkes op af græften.

John syntes ikke at juleposten herfra og hjem behøvede at være frosset inden jul. Han glemte ihvertfald at smide postsekkene op i helikopteren efter at have fået vores post. Men Grønlandsfly snød alligevel vor post idet vi fik fly næste dag og juleposten ankom til Danmark i god tid.

Selvom John havde sit eget kontor, foretrak han dog at opholde sig på IT-kontoret for som han selv siger: Der har de sku' da en kaffemaskine.

Anders Jørgensen, den forhuttede skolelærer, der er kåret som dæksbanjens største buffdyr er et meget roligt menneske. Som oftest når der skal holdes fest er han fyr og flamme, men det ender dog med at han lægger sig på sin kære buf og nyder sine yndlingsdrikke Krabask, Gl. Dansk o.lig. Han går dog aldrig af vejen for at drikke om kap, og den uheldige taber er som regel Gurli, hans lukafkammerat, der først giver op når han skal bæres på buffen.

Anders er egentlig ret søvrig og meget gnaven om morgenen, men det er der sådan set ikke noget at sige til da han hele natten studerer barnepsykologi i sit fagforeningsblad: Anders And.

Han er også den type der elsker naturen i sin helhed. Om dagen tager han rovture ned ad de snobelagte mutter, med de nedlagte ryper hvirvlende omkring sig på deres sidste flyvetur og om aftenen elsker han at høre naturens iskolde vand risle ned over de gåsehudsbelagte kagler.

Efter en sådan dag er der intet at sige til at den "naturlige" tørst melder sig.

Flemming Ebsen, ja kært barn har jo mange navne. Her kan vi nævne nogle af dem: Jonas den Anden, Flebsen, Speddi, Kontrakthønen eller måske Poul Peter Poulsen = 3P.

Vi ved jo alle at Flemming elsker vaskemaskiner. Om det er mekanikken i dem eller det er storvaskens skyld ved vi ikke rigtig, men han sagde ihvertfald nej til et vaskebræt på banjemikken. Da Flemming kom til Grønnedal i sin tid var han en særdeles initiativrig ung mand med store ambitioner for fremtiden. Det viste sig dog også, at han hurtigt blev ret så kendt på stationen ved sin fremtræden som klubgast, dalpostmedarbejder og senere som den uforglemmelige studiegast. Til sidst så han simpelthen ikke anden udvej end at blive konstabel, og med sådan et gå-på-mod, ja hvad skal det dog ikke ende med. Foreløbig er han avanceret til speditør i kommunen og vi har hørt ham udtale ordet "borgmester" korrekt, så hvem ved?

Flemming er også forkæmper for oldesystemet og altid i forreste række når der uddeles roteringer til hønsene, og det er ikke sjældent.

Ole Brejning, Stjernestev som han blev kaldt, var døksbanjens eneste "olde" der modsatte sig alt hvad angik oldesystem. Men hvis der var rotormik kunne man være fuldstændig sikker på at finde Ole i vaskerummet med fotoapparat. Ole er vild med foto-grafering - så vild, at han på én dag indleverede 12 (tolv) film til frækaldelse.

Ole er en stille type som vi ikke hørte meget til, men efter sigende passede han sit arbejde godt på varehus II.

Jan Wørling, også kaldet Fleksnes, er en vidt berømt kammerat for sit gode humør, såvel på autoværkstedet (som man nok vil kalde hans daglige arbejdssted) som altsmuligmand, både når der skulle gruses, repareres biler eller hakkes is. Men tit og ofte har den kære garagemester sendt en mand op for at ryste søvnen ud af hovedet på ham. Og når han så engang i løbet af formiddagen når ned til auto, har han altid en god forklaring og humøret skruet op på fuld styrke. Som klubgæst er han ikke usmulig, for når en godt tørstig person kommer strygende og bestiller en pils, er det hændt, at manden pludselig står med en hel kasse øl under armen og i stor forvirring har betalt hele kassen under Fleksnes' kyndige vejledning, til stor jubel for sig selv og andre. Når han så var på den anden side af disken kunne han godt snuppe et parti raffling med et par af gutterne over et par pils, og det endte altid med at han vandt så mange bajere at hun blev godt overrislet. Så begyndte han at synge og snakke løs på norsk.. Så var der fest og glade dage i Nanok.

Torben Christensen, Oldetrikkeren, som også er talsmand. Et stille og roligt gemyt som ikke lader sig gå på af småting. Har i al sin tid i Grønnedal behersket det specielle oldetrav. På det sidste er hans arbejdsindsats blevet grøsk inspireret, noget som nok holder sig i resten af hans tid her.

Torben er en ivrig fotograf og har oftest sit kamera med sig når der er en chance for et godt billede. Som guitarriist har han medvirket i Grønnedalsrevyen i Gatsbys Overall Stompers. Foretrækker musik i den hårde genre, som kommenteres med adskillige "fed musik".

Niels Gram-Thomsen - Gram - skriver på maskinværkstedet og chef for Grønnedals efterretningstjeneste. Gram vidste altid hvornår den næste brandalarm kom. Han var kendt for sine fantastiske udkast til Storm P. maskiner og "få dage" apparater. Han kunne løbe om hjørner med folk og han fik da også sat grå hår i hovedet på 2. mester. Klokkerne 930 og 1430 havde han altid travlt med at løbe efter en kimende telefon - alt imens han bryggede "maskinens special", kaffe med olie og filespånere. Se det var en rigtig skriver der altid havde en sjov bemærkning til enhver situation.

Jørgen Olsen: Indenfor de nærmeste kredse kaldet Oliesheiken. Han var en af kraftens beskidte dusin. Arbejdet gik fint, også selv om han havde nydt de stærke dråber i nattens løb, men der kunne jo blive hældt for meget gennem halsen og deraf stammer hans øgenavn. Der er jo et gammelt ordsprog der siger: maskiner arbejder ikke uden olie - og mennesker ikke uden øl, derfor følte han for at give vore trofaste lysmaskiner 200 ltr. olie ekstra for den der smører godt - kører godt. Den sidste måned så vi ikke meget til ham, han fandt sig en seng på infirmeriet og senere på Sano i Godthåb.

Peter Herlyck går under pseudonymet Prøllår. Interesser: Mutter Arsuk og dykning, deraf navnet. Fra Lapland har han erfaring i mutbestigning og hvor han slappede af engang imellem. Som motor-mænd kom han til Arsuk. Her er det helt andre højder han søger.

Jan Christensen: Mellem vennerne på lille kro også kaldet Diesel. Sine første måneder heroppe tilbragte han på Auto, men da han ikke kunne køre bilerne blev han forfremmet til arbejde på kraften. Her var han ret så kvik, dette kom dog mest til udtryk når der skulle spilles Casino.

Sin fritid holdt han af at tilbringe blandt sine officers venner i Bjørnesogn, der skal han efter sigende have hygget sig ret så kraftigt. Dette faldt dog noget fra hinanden da krofatter åbnede Lille Kro og Jan dermed forfaldt til spirituosens laster.

Arne Petersen, også kaldet Turbo eller Oste-Arne.

Han gik fra starten meget op i arbejdet med turboladere og blev hurtigt specialist i disse. Herte han blot den mindste mislyd, stoppede han straks denne med en klud.

Da han fik julegave hjemmefra var der ingen der var i tvivl om hvad der var i pakken. Maskinbænken måtte da også næsten evakueres hver gang Arne skulle spise af sin ost.

Når han rigtig var i sit es, kunne man møde ham i klubben - fortællende om sin motorcykel og sine damer.

Jan Frost: også kaldet Prince Albert eller Charlie Sommerhår.

Han kom herop som Prince Albert, men det blev senere til Charlie Sommerhår. På hverdage opholder han sig på maskinværkstedet hvor han passer sin drejebænk. I week-enden kan man være heldig at finde ham "vågen" i Nanok. Hans store idol er Ole Lukeje.

Charlie's store interesse er som bekendt fiskeri, men det er ikke blevet til ret meget mere end nogle ørreder og en pæn havkat. Han tog til Julianehåb med "Malle", men da han kom tilbage kunne han ikke finde sig til rette i dette "hul" som han kaldte det. Der var vist noget dernede han ikke rigtig kunne glemme. Men det er vist gået over nu.

Gert Riishøj, også kaldet Klatmaleren eller som han selv kalder sig: SUPER Kedelformaukser. Gert var en stille fyr der kæmpede med spand, vand og maling (de 3 første rænder).

Da vi så fik nye høns, blev han græker på én dag og så skal vi love for at klokkerne ringede. Kom der en kasse bajere på bordet (hvad der tit gjorde) snakkede han læs om SKOU og havnebyer hele natten. Det siges, at han snød sig til det dejlige lukaf nr. 11. Men han er vist også lidt af en sniger, det så vi f.eks. i Godthåb den sidste dag hvor vi fandt ham på Muten i en kæmpe brandert.